

PÄRSKEITÄ-1-61

PÄRSKEITÄ

Helsingin Lyseon teinikunnan äänenkannattaja
63. vuosikerta

päätoimittaja lehtori Ingmar Okkola
vastaava toimittaja Pekka Leppänen
toimittajat:

Jukka Mannerkorpi

Heikki Kaskimies

Arno Sirviö

Yrjö Sotamaa

Taitto ja kuvitus Y. Sotamaa

S U C H I M I O I

ON ALKANUT 63.

vuosi Ressun teinikunnan lehden historiassa.

Huomasimme tämän sinänsä yllättävän seikan tarkastellessamme Pärскеiden vanhoja pölyttäneitä vuosikertoja. Samalla keksimme monia muitakin huomionarvoisia pikku detaljeja lehtemme vuosien varrelta.

Pärскеet aloitti toimintansa aluksi käsinkirjoitettuna, ja luettiin ääneen jokaisessa teinikunnan kokouksessa. Näin jatkui aina 40-luvun puoliväliin asti, jolloin lehteä ryhdyttiin monistamaan ja markkinoimaan toden teolla. Tällöin - vuonna 1946 - oli lehden hinta 5 mk: -.

Edellä mainitun mielenkiintoisen historiikin ohella löysimme vanhojen Pärскеiden sivuilta myös sellaista, mikä henkilökohtaisesti kosketti juuri meitä toimittajia. Havaitimme nimittäin, että pessimistisistä päätelmistämme huolimatta ovat kautta aikojen samat pulmat olleet toimittajakunnan ratkottavina. Tämä koskee niin muiden ressulaisten antamien avustusten määrää kuin myös lehden sisällön subdettia myyntinumeroihin.

Tavallaan on mielenkiintoinen seikka, että aina, kun lehdessä on ollut myös vakavaa pohdintaa omaan koulumaailmaamme liittyvistä kysymyksistä, niin menekki on ollut huomattavasti heikompi kuin niiden numeroiden, joidenka sisältö on liikkunut pelkästään kevyempien asioiden parissa.

Tämän vuoksi päätimme aloittaa uuden toimitusvuoden tekemällä kaikille ressuille mieliksi ja seuraamalla tässä numerossa kovasti suositua K- (kevyttä) linjaa, sillä raskastavan koulutyön lomassa on oltava myös kevyttä ohjelmaa, eikö niin?

Rohkenemme kaikesta huolimatta toivoa, etteivät lukijamme tyystin unohtaisa kouluelämän vakavampia puolia, joihin myöhemmin palaamme.

Päätimme tässä kertoa hiukan itsestämme. Olemme niin itsekäs. Itsekkytemme johtuu siitä, että olemme niin paha. Meissä on kaksi minää. Suurta minää. Ja pahaa. Ennen meissäkin oli vain yksi suuri minä ja yksi pieni minä. Paha minä ja hyvä minä.

Minät kulkivat kadulla. Paha minä edellä, hyvä minä arkana perässä. Minät menivät apteekkiin. Hyvällä minällä oli nuha. Nuha oli alunperin ollut pahalla minällä, mutta se oli kironnut niin lujaa, että nuhabakteerit pelästyneinä olivat muuttaneet hyvään minään. Koska paha minä ei sietänyt kuulla hyvän minän aivastuksia, se suostui lähtemään apteekkiin ostamaan nuhalääkettä. Hyvä minä ei uskaltanut lähteä yksin. Se oli niin pieni ja arka. Minät ylittivät katua. Paha minä harppasi vasten punaista valoa. Kiroten se astui eteensä ajaneen pikkuauton pliiskaksi. Hyvä minä odotti, kunnes vihreä valo syttyi ja lähti sitten ylittämään katua. Mutta koska se oli niin pieni, ei se ennättänyt ylittää katua kyllin nopeasti. Se oli vähällä jäädä nikitamaisesti Irvis-tävän Volgan alle. Paha minä nauroi ilkeästi, armahti sitten hyvää minää ja kantoi sen korvalehdestä riiputtaen seuraavan kadun yli.

Minät saapuivat apteekille. Hyvä minä jäi ulkopuolelle odottamaan, sillä se oli kovin arka lääkkeiden sisältämän alkoholin hajulle. Kohta tuli paha minä ulos apteekista kädesään silkkipaperiin kääritty pullo. "Menivätkö tuohon kaikki rahani" kysyi hyvä minä. "Me-

nivät", huusi paha minä kahistellen valtiomiesten kuvia taskussaan ja kaataen ostamansa rikkihapon hyvän minän nenään.

Kun hyvä minä heräsi, sillä ei enää ollut nuhaa. Nuhabakteerit olivat luulleet sitä kuolleeksi ja poistuneet kaikessa hiljaisuudessa. Hyvä minä kuuli läheläisestä roskalaatikosta kuorssausta. Mentyyään lähemmin tarkastelemaan asiaa hyvä minä löysi pöntöstä pahan minän. Hyvä minä arvasi, mistä oli kysymys, otti verinäytteen ja koetti laskea promilleja helmitalulla, mutta helmet eivät riittäneet. Paha minä oli hyvän minän nukkuessa tilannut Fagerholmilta erikoislähetysten. Par avion, pika-express.

Hyvä minä tönäsi pahaa minää. Tämä pudisti päätään, möläytti sitten jotakin tavattoman inhimillistä ja vetäisi luukuun kiinni niin, että hyvä minä oli vähällä jäädä väliin.

"Mitäs te täällä karjutte" huusi talonmiehen rouva ja lakaisi hyvän minän aidan alitse toisen talon tontille.

"Aina muu sorretaan", ajatteli hyvä minä. "Jos koettaisin olla paha, niin ehkä silloin kasvaisin suureksi ja pystyisin paremmin pitämään puoliani. Menenpä tekemään yhden pahan teon.

Hyvä minä meni tekemään pahan teon. Teki niitä kaksikin. Ampui ritsalla kuoliaaksi viattoman varpusen ja kirosi ampuessaan.

Se tehtyään hyvä minä nauroi. Ja kasvoi. Ja oli paha.

katsokaa kirjoitustanne ja sanokaa:
tiedon hedelmä

naurakaa onnellis in myyrähampain
peloiset peikot
tietonne viipyessä sormenpäissä

katsokaa tulostanne ja sanokaa:
omni petti

ja arki sulkee teidät saukepakkaukseen

tuilit luokseni surullisin käsin
säveleet sormissasi

ota siveltimesi:
kerää tuskasi tuoret laulut
ja minä sanon
lepää minussa

ja pojan äänessä oli luottamus:
vanhus laula
laula pilvien ääristä ja kaislojen sanasta
vedenvärinästä
vesien hioman hiekan koukeroista
ja ennen kuin rannan pyyhkivät tuulen virret
lopeta

varjojen vaihdos

anteeksi

otit minun
mitä siitä

unohdetaan yhdessä

VAIDELTA

ABEILLE

Elettiinpä ennenkin

- Ääh, dammefan, huokasi ruotsalainen tuttavuuteni "Cacka"-Isakson ja täytti kuohuvala portterilla lasinsa siemaistakseen sen sittemmin kurkkaunsa.

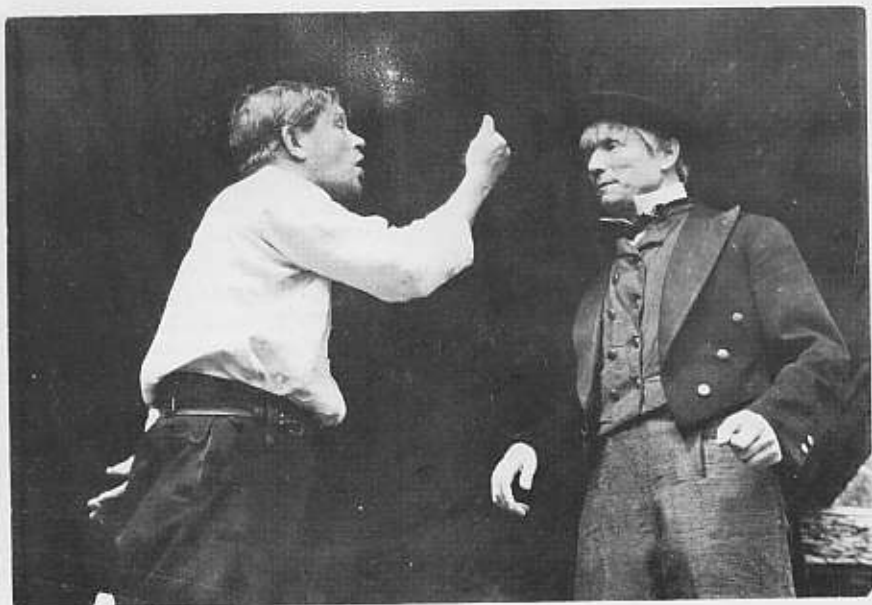
Istuskelimme iltaa baari "Sarastuksen" etulämpöissä, ja koska minulla ei ollut silloin muutaakaan tehtävää, pyysin "Cackaa" tarinoimaan nuoruutensa ajoista, jonka hän välittömällä tavallaan oitis tekikin, kertoen seuraavaa:

Jasää, onpa ehtinyt vierähtää runsaasti aikaa nuoruuteni päivistä, ack, ne vasta alkoja olivat, ei enää sellaista nykyisin. Pödetta sätt. . . Muistuuapa tässä mieleeni muuan noista senajan seureleikeistä ja seuratavoista. Me kokoonnuttiin aina iltaisin meidän suureen väkitupaan, väldstuganliin, ja siellä me sitten prajattiin niit meidän leikkejä. Yksi sellainen mitä me aina vaan prukattiin prajjata, oli tuo kiva skullis "Arvaa Kuka?" Nää, se alko sillätavalla, että me nesteks levitettiin laattialle valtava huopa, jonka alle kaikki muut meni paitti yks, joka oli arvaaja. Sitten tuo arvaaja löi niitä huovanalaisia hahmoja jollain klapilla ja koitti aina arvata huudoista päätellen kuka oli se, jota oli kalauttanut. Kun arvasi oikein, sai litte tulla huovan alle ja arvattu sai olla arvaajana. Aj, aj, eikös ollutkin hauska leikki! Mutta kerran, kun me oltiin leikitty tätä koko illan, me huomattiin, että meiltä oli loppunut sima mitä me aina siinä välissä kulautehtiin. Eikä auttanut muu kuin se että mä ja naapurin "Skeida"-Karlsson lähdettiin hakemaan lisää kylän toiselta puolelta yhden Retun luota.

Tolloin oli kamalan kylmä talvi-ilta, ainakin yhtä kylmä kun silloin, kun sen karhun häntä - tai mikä se olikaan - jäätty avantoon. Ja olisi varmaan jäätynyt nytkin, jos vain olisi koittanut. - Nä, kuten sanottu, mä lähdin Karlssonin kanssa simanhakuun, mutta tie kulki vanhan hautuumaan läpi ja mun kaverini oli kovasti peloissaan, konga se pelkää kuolleitten haamuja. Mutta mä vaan sanoin sille, että ellei uskalla tulla, niin kyllä minä mennä itsekin, ja sitten se sanoi tulevansa.

Kun minä saavuin Retun luo niin mä huomasin olevani ihan yksin ja että Karlsson olikin jänistänyt ja palanut takaisin.

Paluumatkalla oli taas oikaistava sen hautausmaan läpi. Sää oli muuttunu kerrassaan kamalaksi. Vonkuva tuuli ajoi repaleisia pilviä pitkin taivasta ja vaikeroi hautausmaan vanhojen puitten oksistoissa kuin miljoona kuollutta olis ulvonut kuorossa. On tunnustettava, että kyllä mua silloin pelotti enempi kuin konga ennen. Mutta sitten mä muistin, että mä olen suvultani svealainen ja siitä mä sain rohkeutta. Kapusin nopsasti kiviaidan yli ja aloin varoen samota eteenpäin. Yhtäkkiä mä kuulin kamalan, luhin asti viiltävän ujeltavan valituksen josta in edestä päin: ---ooooauuuu. . . kun mulla on kylmä äääääääää. . . Sitten se huuto vaimeni. Mä olin kuin halvaantunu ja niin kauhistunut, etten voinut edes liikahtaa. Sitten se hirveä valitus kuului vudestaan: ---yää, vooiil p-ntele kun mua paleltaa. . . Mä huomasin, että tuo karmiva ääni tuli vähän mus-

ta vasemmalle yhden ison santaläjän takaa, jossa oli avoin hauta.

Kun huuto seuraavan kerran alkoi kuulua, niin mä rohkasin mieleni ja huusin sille kummitukselle: - Ei se mikään ihme ole, että sua vilu kapajaa, kun olet potkinu kaiken mullan pois päältäsi"!

Tähän kohtaan "Cacka" keskeytti kertomuksensa ja tarttui käsi vapisten lasiinsa. Tajuusimme, että tarina on saavuttanut kulminäätiopisteensä ja että vanhat muistot olivat liikuttaneet ystävämme herkkää mieltä. Niinpä täytimme "Cackan" lasin, jonka jälkeen hän jatkoi juttuansa:

- Mutta sitä mun ei olisi pitänyt tehdä, sillä

silloin se haamu manasi kamalasti ja huus mulle että kyllä se mulle näyttää. Se kiipesi ylös haudasta ja lähestyi minua horjuvin askelin. Mut silloin mä näin, että se haamu olikin "Skeida" Karlsson, joka oli pimeässä pudonnut avoimeen hautaan ja hetkeksi pökörtynyt. Ja kyllä me oltiin iloisia kun taas tavattiin toisemme hengissä. Toistamme syleillen me palattiin sitten meille takaisin iltaa jatkamaan."

Tähän lopetti "Cacka" keromuksensa nuoruutensa vallattomista tekosista kertoen meille kuitenkin vielä hauskan vitsin kummituksista, jonka kumminkin esitämme tuonnempänä, mikäli kohtalo niin suo.

Kiihkoa Ruotsin rajalla

Pärskeiden mainonnasta, Säckijärven polkasta ja Berzelii parkista

ARVOISA

toimittaja. Kai Te näitte TV:ssä sen rienaavan polkkaparodian. Ettäs ne ruotsalaiset kehtaavatkin. Mutta luittekos Te sitä tosi-isänmaalisten miesten vastavetoa: luitteko, mitä eslm. erään iltapäivälehdessä älykäs pakinoitsija ehdotti (hän sanoo sen, mitä muut eivät uskalla)? Niin, hän ehdotti, että heheh näytetään mekin Pohjoisvisiossa parodiaa. Pannaan vaikka ne partasuu-ukot polkkaamaan keskenään siellä Berzelii-parkissa! Se oli sitten hyvä ehdotus, voi kun se nyt toteutettaisiin! Johan nuo lahdentakaiset ovatkin meitä tarpeeksi ärsyttäneet. Jo onkin aika osoittaa, mikä on Pohjoisjohtava maa ja länsimaisen sivistyksen etuvartio. Kyllä me silloin ennen taistelimme niiden nimissä kaiken maailman sodissa. Nyt kostetaan! Niin, sitä minä vain, herra toimittaja, haluaisin sanoa, että eikä seuraavia Pärskeitä mainostettaessa voitaisiin vähän enemmän ajaa aitosuomalaisuuden asiaa kuin viime joulunumeron mainoksessa. "Kiihkoa Ruotsin rajalla", mitä tuo nyt on! Ryhdistäytykää, hyvä toimittaja. Sanokaa Te suorat sanat, se mitä muut eivät uskalla, ja haukkukaa noita lahdentakaisia vähän reippaammin. Sen he ansaitsevat. Niin että eläköön suomalainen Suomi ja hiiteen Turun ruotsinkieliset! Sanokaas, hyvä toimittaja, missä muussa maassa pienellä vähemmistöllä on parempi asema kuin meillä. Ja kehtaavatkin ivata viinankäyttöämme. Ollivat sitten vahingoniloisia sen Kolvulahden jutun takia! Mutta tulisivatpa tänne! Minäkin näin kerran kadulla riehuvan humalaisen joka puhui ruotsia. Minä vastasin suomeksi, että kahtakymmentä yli neljä, eikä se ymmärtänyt, niin että lahdentakainen se oli ja sillä siisti. Tehkää nyt, arvoisa toimittaja, jotain ettemme enää nöyristele Ruotsin edessä! Hyvähän niitten on, kun on Eftassa ja kaikki, mutta

toista toista se meillä on; aina on saatu olla yksin, nährinhän se Talvisodassakin. Siellä selän takana vain turvassa vapisivat. Hävetkööt! Niin että jos toimittaja olisi hyvä ja vastaisi, miten hän aikoo tehostaa vähän laimeasti alkanutta taistelua suomalaisuuden asian voittoonviemiseksi. Vastausta odottaa myös - "Schweden raus!"

Toimittaja on kovin iloisissaan, kun hän saa huomata, että hänen vaatimattomat toimenpiteensä ovat saaneet näin suurta, ihan ansaitsematonta huomiota osakseen. Wunderbar! Meitä on todella pitemmän aikaa ottanut "koppaan" nimimerkinkin merkille panemat ruotsalaisuuden inhoittavat esiintymisluodot kaikkialla omassa maassamme. Vastenmielistä on kuulla puhuttavan lapsenomaista suomenruotsia joka paikassa minne meneekin, eikä totta? Mitäs pentelettä ne hurrit oikein meinaavat, kun eivät taivu puhumaan suomenkieltä, sen maan kieltä, josta saavat eläntonsa ja asuntonsa. Kun ei hyvä näy auttavan, on pakko ryhtyä pakkokeinoihin. Olemme ajatelleet perustaa ensi kesän palkallamme pienen keskitysleirin, jonne aluksi suljettaisiin kaikkein vastahakoisimmat suomenruotsalaiset. Siellä niille opetettaisiin ensialkuun hieman ihmismäisempiä tapoja, mikäli heidän älynsä niin korkealla yltäisi, mitä kyllä vahvasti epäilemme. Tällä tavoin sitten ihan aina vaan jatkettaisiin, kunnes asia on saatu pois päiväjärjestyksestä. Eikös vai olekin hyvä keino? Ja niin tehokaskin! Ellei näin hyvä auttaisi, niin mikäs estäisi rakentamasta muutamaa polttouunia, joissa... On vain muuan pikku pulma, joka pitäisi hetimiten ratkaista. Nimittäin on kuulema vaikea saada maastamme pestattua keskitysleiriin ammattitaitoista henkilökuntaa. Niinpä rohkenemmekin kääntä pulassamme arvon nimimerkin puoleen, jos hän nim. ortaisi vastaan muutaman vuoden sopimuksen em. leirin vartijana.

Toimittaja

KAALEPPI J. KOUKKU MIETISKENTELEIKSENTELEE

Jos ukko Noa olisi unohtanut arkkinsa tapin rannalle,
olisi koko ihmiskunta hukkunut.

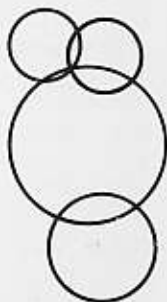
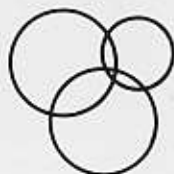
Jos Newtonin omenatarhassa olisi käynyt varkaita, olisi
painovoimalaki jäänyt keksimättä.

Jos Arkhimedees olisi tuntenut suomalaisen saunan, hän tuskin
olisi ottanut ammekylpyjä, emmekä me niin ollen tuntisi
myöskään Arkhimedeen lakia.

Jos Eugen Schauman olisi ampunut Sinebryschoffin, eikä Bobri-
koffia, ei Helsingissä nyt valmistettaisi Koffia eikä
Siffiäkään.

Jollei Pommerin sotaa olisi ollut, syötäisiin Suomessa nauriita
perunan sijasta.

(Ja jollei Koukun mietiskelmiä olisi julkaistu, olisi julkaisumme
taso kohonnut huomattavasti - toim. huom.)

KULTTUURI KILPAILU

SARJAT:

I SUORASANAISET ESITYKSET

II VALOKUVAUS

a TUTKIELMAT

MUSTA-VALKO

b KERTOMUKSET

c RUNOT

TYÖT JÄTETTÄVÄ VIIMEISTÄÄN 30.4. -61 klo 13

toimittaja Sotamalle VII A

Nim. merk. varustettuna + oikea nimi.

PALKINNOT KUMMASSAKIN SARJASSA

I 1.000:-

II 500:-

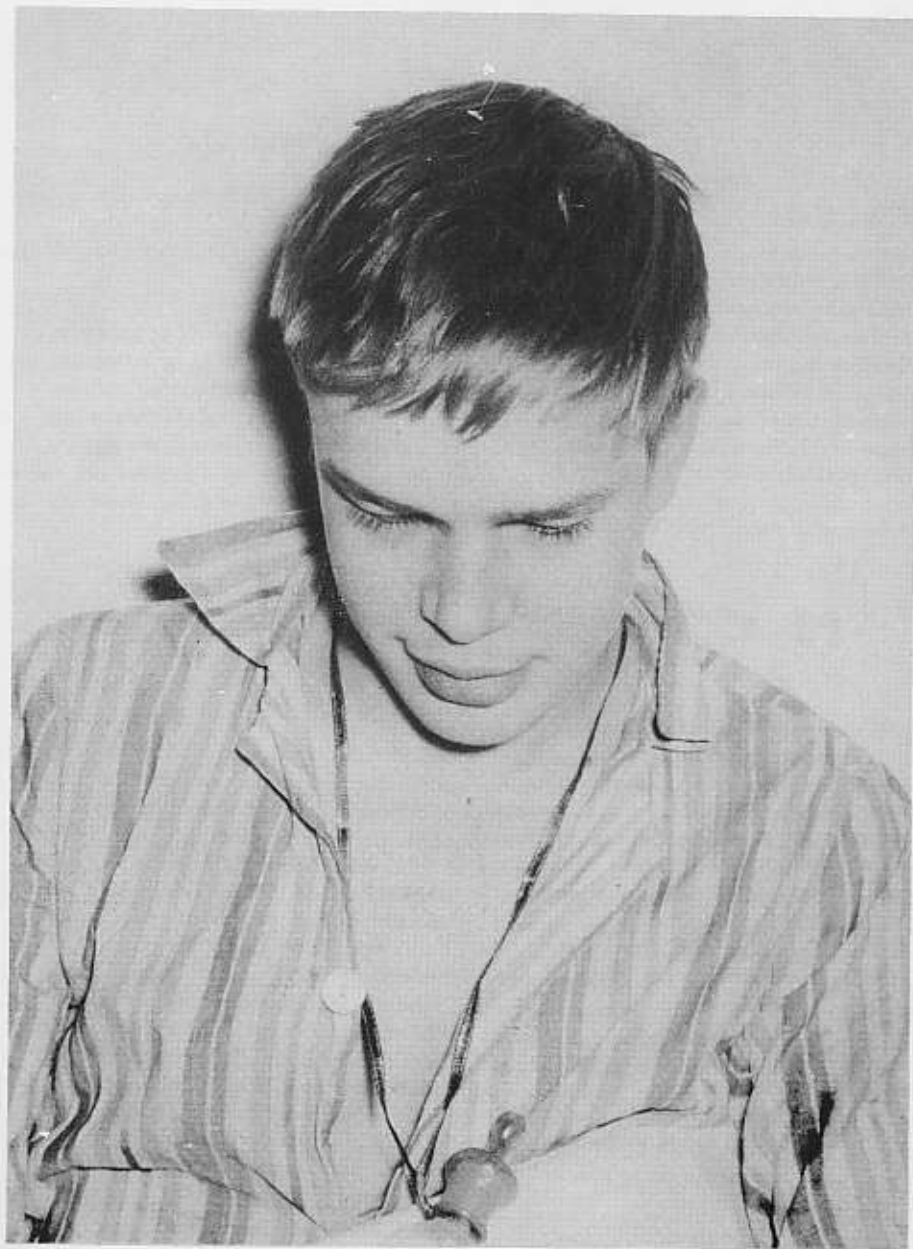
Potilas: - Olen kerta kakkiaan kyllästynyt terveyteni hoitamiseen. Lääkäri sanoi, että ainoa keino reumatismini kurissa pitämiseen on välttää kosteutta kalkin tavoin.

Ystävä: - Onko se nyt sitten niin kovin vaikeata?

Potilas: - Niin, sinä et käsitä, miten vastenmieliseltä tuntuu istua tyhjässä kylpyammeessa ja hangata itseään pölyimurilla.

+ + + + +

TÄYTÄN SITÄ VUOSIA MINÄKIN

SANOI TÄMÄ HERRA KLO 6 AAMULLA

Noan arkki

historiallinen kuvaelma kolmessa aktissa (rohkea, paljastava, sensuroimaton. Älkää ker-
toko ystävilleen sen yllättävää loppua!)
tapahtumapaikka on meren rantama n. 2648
stadionia Eedenistä itään.

tap. aika välittömästi ennen vedenpaisumusta.
henkilöt: Ukko-Noa (vanha vanhus), hänen poi-
kansa Seem, Haam, Yahfet ja loputon jono
ihmisiä. Lisäksi serkku Puhvet. - Joukko eläi-
miä: karhu, kameli, kissa, lehmä, jänöpupu,
kuikka, nostokurki. Valkea kyyhky.

alukseen)

lehmä (kävelee arkin oven eteen, pysähtyy
hölmön näköisenä)

kuiskaaja (senkin torkuton mullikka, mene
sisään!)

lehmä (menee sisään)

pupu ja kuikka (menevät arkkiin)

nostokurki (pyristelee ensin vastaan, mutta
astuu lopulta alukseen kuivasti naristen)

loputon jono ihmisiä: Hyvä Noa, ota
meidät mukaasi, Aina olemme pitäneet sinua
viisaana miehenä, vain piloillamme sanoim-
me sinua hulluksi kun aloit rakentaa tuota ark-
kiasi!

N O A N A R K K I

tapahtumat tapahtuvat em. rantamalla.

ensi näytäntö

tapahtumat tapahtuvat em. rantamalla.

Arkki kelluu vedessä, Ukko-Noa seisoo silhen
johtavan ponttoonisillan kupeella kupeellaan
loputon jono eläimiä ja ihmisiä jotka haluavat
päästä Noan alukseen turvaan vedenpaisumuk-
selta.

Ukko-Noa: ..no niin, antaas vetää sitten
arkkiin. Kukin eläin parinsa kanssa. Ei etu-
la, tilaa on kyllä kaikille.

eläimet (menevät arkkiin)

karhu (murahtelee)

kameli (ääntelee)

kissa (koettaa vikitellä Noaa, mutta tämä
pysyy lujana. Kissa menee pettyneenä sisälle

Ukko-Noa: Enkä ota, ei ole tilaa. Tehkää
itsellenne oma arkki, voim lainata piirustuksia
jos tahdotte. (menee sisälle arkkiinsa. Ihmiset
heittelevät häntä vihanneksilla ja kompas-
noilla. Alkavat laulaa sävelillä "Ukko-Noa"..
kun hän meni sottaan, pisti päänsä pottaan..))
Puhvet (sulkee arkin oven)

Noa, Seem, Haam, Yahfet ja Puhvet
laulavat arkkiveisun.

- näyttämölle kaadetaan vettä kuin saavista
kaatamalla. Pian vesi peittää koko näyttä-
mön, ihmiset kiipeilevät toistensa päälle jot-
eivät kastuisi. Hukkuvat toinen toisensa perään.
Arkki lipuu vinosti vasemmalle Araratia kohti.

--esirippu--

toinen akti

arkki ilmestyy horisonista etuallalle. Vesi alkaa laskea, ja alus tarttuu pohjastaan johonkin. Noa (selsoo komentosillalla nojaten reelinkun. Kajuutasta kuuluu merimieslauluja. Mastosta kuuluu tähystävän Puhvetin huuto: - Hiihohei, kapu, maata näköpiirissäni!) Tuokaa se kyyhky tänne.

(kyyhky tuodaan. Se lasketaan lentoon ja tuokion kuluttua se palaa tuore numero "Pärskeitä" nokassaan)

Noa: Kissan viikset sentään! näkyypä olevan korkea kulttuuri näiden seurujen asukkailla. Kerrassaan mestarillinen teos nämä "Pärskeet". Tänne jäämme. Ankkuri pohjaan ja miehet kannelle!

(vesi on tällä välin laskenut kokonaan. Arkin ovi avataan, ja malttamattomina eläimet kir-

maisevat ulos puoliset mukanaan tietoisina tärkeistä tehtävästään.

- Ukko-Noa käyskentelee läheisellä vainiolla ja löytää kumpareen takaa viiniköynnöksen ja ruohikosta viininteko-ohjeet. Ripeästi hän ryhtyy valmistamaan viintä tuskin maltaen odottaa sen käymistä. - Maistaa sitä sormellaan, ottaa sitten kouraansa ja lopuksi kumooa koko saavillisen kurkkuunsa.

Noa (iloissaan): itsy bhltshhy teeny-whenuy yellowssgh polkkhadada dododo, bhhi-hihikiniii (vajoaa ruohikkoon ja nukahtaa).

esirippu

kolmas akti

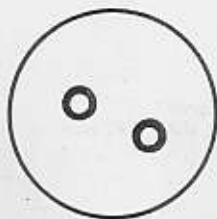
Noan vaimo saapuu miehensä luo. Kauhistuu tämän tilaa ja saa kohtauksen.

- -esirippu - -

loppu

viime tunnilla olin jotenkin huolimattomasti pukeutunut ----
 mutta tein sen havainnon, että ne olivat itsestään ----
 sillä tunnin kuluttua ne olivat taas ----
 näin jälkeä päin ymmärrän kyllä Marvialan naamalikkheet ----
 VI b

n
a
p
i
t

Lääkäri: - Olette kovin huonon näköinen. Te istutte varmaan aika runsaasti.
 Potilas - Ei niin kovin paljon, herra tohtori. Viime jutusta sain vain kolme
 kuukautta.

+ + + + + + +

- Hengittäkää syvään.
- Sisään- vai ulospäin?
- Jospa nyt ensin vaikka viisi minuuttia sisäänpäin. . .

+ + + + + + +

Psykiatrin luona: - Ja milloin ensi kerran huomaisitte, että vero-
 ilmoituksen tekeminen on hauskaa?

+ + + + + + +

sinihilkka ja julma isoäiti

tämä on satu, tämä ei ole tosi, tämä on satu sinihilkasta, sudesta ja julmasta isoäidistä. sinihilkka asui isoäitinsä kanssa pienessä mökissä suuren metsän keskellä, metsässä asui myös susi. sinihilkka ja susi olivat hyviä ystäviä, he istuivat usein myöhään illalla eräällä metsän keskellä olevalla kukkulalla ja katselivat kuuta aivan ääneti.

sinihilkkan isoäiti ei pitänyt siitä, että hänen tyttärentyttärensä niin usein istui niin myöhään kukkulalla suden kanssa katsellen kuuta.

eräänä päivänä isoäiti sai tietää, että susi taas illalla tulisi hakemaan hänen pikku hilkkaansa jo hyvissä ajoin isoäiti meni pölyn värteen odottamaan sutta, hän istui erään suuren kiven takana ja kuunteli. jonkun ajan kuluttua hän kuuli hiljaisia tassuttavia askelia ja iloista murahtelua. isoäiti tiesi, että se oli susi, sillä metsässä ei asunut muita, kun susi oli tullut kiven kohdalle, hyppäsi isoäiti piilostaan suden eteen ja söi sen yhtenä suupalana. sitten hän palasi kotiin tyytyväisesti röyhtäillen, kotona sinihilkka odotti suttaan hartaasti runnin toisensa jälkeen ja voiteli vähän välillä huuliaan sans egalilla, siinä istuessaan sinihilkka kuuli rakkaan isoäitinsä menevän huoneeseensa nukkumaan. saman päätti onneton sinihilkakin tehdä ja pyyhki kyyneleitä silmäkulmissaan.

isoäiti oli pannut tekehampaansa vesilasien yöpöydälleen, mutta mitä näkikään sinihilkka, vesilasissa riippui erästä hampaasta hopeinen markan raha hopeaketjusta. sinihilkasta tämä näytti kovin tutulta, sitten hän akkia tajusi, että se kuului hänen armaalle sudelleen. hän arvasi mitä oli tapahtunut ja syöksyi takaisin huoneeseensa itkien hysteerisesti. pikku ressu itki koko yön, ja hänen isoäitinsä vain kuorsasi ja uneksi, että hänen sinihilkkinsa menisi naimisiin persian shaahin kanssa. aamulla vihdoin sinihilkka päätti ryömiä vuoteeseensa.

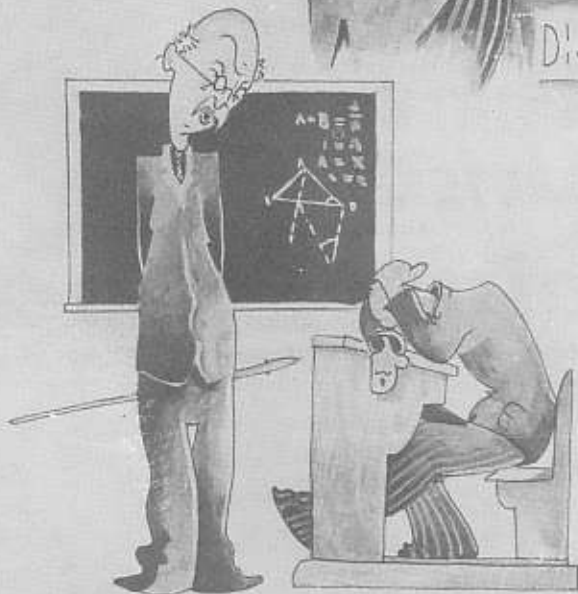
hän huomasi olevansa kuitenkin hirveän nälkäinen. "heh-heh" hän sanoi ja söi isoäitinsä yhtenä suupalana sänkyineen päivineen. röyhtäistyään hän huomasi lihonneensa hirveästi ja alkoi itkeä, ettei susi enää välittäisikään hänestä, hän ei lainkaan muistanut, ettei sutta enää ollutkaan. hän itki kolme päivää, huomasi sitten itkeneen itsensä kuiviin ja kuoli siihen paikkaan.

ja niin oli rauha palautunut metsään, ja linnut visertelivät isoäidin ja suden talojen katoilla onnellisena siitä, ettei piipuista tuleva savu enää koskaan kirvelisi niiden silmiä.

Sanojen selityksiä:

1. dille: Omituinen ihminen. Usein kuulee heidän omistavan kaupunginosan - Lapinlahden. Emme tiedä - ei nähkää ole tullut käytyä. Heidän maatilansa kuuluu olevan Nikkilässä.
2. koisia: Tarkoittaa nukkumista. Hyvin suosittua koulussa, varsinkin entisen ruotsinopettajan tunneilla.
3. maikka: Opettaja. Ks. 1 (Tietenkin on poikkeuksia).
4. kaveri: Toveri - ei kuitenkaan poliittisessa mielessä.
5. rahapenninki: Raha - harvinaista koululaismaailmassa.
6. divari: Paikka, josta lauantaisin saa isän kellolla tanssiaisrahaa.
7. petteri: n. k. todistus. Monelle moderni huonekalumainos.
8. ikänunna: Ikävä laitos. Viime vuosisadan mallinen tyttölapsi. Tanssii huonosti. "Konu mööpelit kattella!"
9. huumori: Asia, jota opettajat eivät ymmärrä, (Taas on poikkeuksia).
10. lukea: Jotain aivan erikoista. Kerrotaan olevan koululaisia, jotka lukevat. Emme ole sattuneet näkemään (paitsi ruotsia lukevia).
11. vahinko: Ennustaa usein kosteuden lisääntymistä. Tarkoittaa kuitenkin tässä ehdystä.
12. rakkausasiat: Asioita, jotka vaativat paljon rahaa. Elokuviissa nähdään, miten läheisesti rakkaus ja puhtaanapitotyö liittyvät toisiinsa.
13. kasvisto: Laitos, jossa kahden kannen väliin on kerätty ostettuja, lainattuja, vaihdettuja ja kenties itsekin kerättyjä kukkasia.
14. Piiskaaminen: Eräänlainen todistustenjaon jälkeen korona järjestetty roomalaisen triumfin ja "Villin-Lännen intiaanitanssin" välimuoto. Usein kunniotetaan tapahtuman muistoa pitemmän aikaa seisten.

Sanonin
selityksiä!

koisia.

dille

Rakkausasiat.

SÄHKÖSANOMA

(Omalla langattomalla)

Pukki nähnyt viime yönä kivan
unen muttei viitsinyt katsoa.

NÄYTELMÄ

Havu: Mitä Molièren näytelmiä vielä
voitte mainita?
Niemi: Yleisiä naisia.

(VII B)

JO TULI

Vahtera: Niin, kyllähän maa aina on hapanta humus-
happojen tähden, mutta jos nyt neliömetrille kylve-
tään tonni kalkkia, niin johan tulee emäksiä!

(VII A C)

KOULUMATKAILUTOIMISTO

Korkeavuorenk. 25

Jokaisen koululaisen oma toimisto

* * *

SUOSIKAA KATRI AHOLAA

* * * * *

MUUTON SYY

Havu: Mikä aiheutti Ludvig XVI:n muuton Pariisiin?
Lumme: Naiset.

(VII B)

KUOLEVUUTTA

Kuikka selittää pikkulasten kuolevuutta: Niin, ja on
huomattu, että poikalapsia kuolee enemmän kuin
tyttölapsia ensimmäisenä lukuvuotena.

(VII A)

LADY MOORE

Erikink. 5

"RESSULAISTEN" OMA KAUPPA

Jalakas

**ANTAKAA
makunne
ratkaista**

**Valitkaa
laatukahvia**

tietysti PAULIGIN

Paulig on hyvän kahvin tuottaja jo vuodesta 1876

VARATTU

Hiihtopuku